

lykkes dem derfor at faae forhindret, at dette Forslag kom frem. Smidkærtid, Duffet i denne Retning hos Infanteriet og Cavalleriet var ganske sikkert tilstede, og jeg troer ogsaa, det var almindeligt og fuldkommen berettiget. Jeg troer, at naar man tager Hensyn til, at det er de to Vaaben, der ere de talrigste, saa er der megen Grund til ved Vedtagelsen af Officereskolen nu i væsentlig Grad at tage Hensyn til, hvad der er tjenligt for dem. Jeg anerkjender derhos, at det er en stor Fordeel, naar alle Hærens Officerer kunne opdrages sammen; jeg troer, det vil have en meget heldig Indflydelse paa Kammeratskabet i Hæren. Det er altsaa egentlig mine Grunde til, at jeg har kunnet give dette Forslag min Stemme, at det vil bevirke denne sælles Udbannelse og bevirke en bedre Udbannelse for Infanteriet og Cavalleriet. Det er naturligtvis en Selvfølge, at jeg alligevel ikke havde gjort det, hvis jeg havde havt en Overbeviisning om, at de specielle Vaaben slet ikke vilde kunne faae tilstrækkeligt uddannede Officerer. Uagtet jeg har en Frygt for, at det vil falde meget vanskeligt, har jeg lykkeligvis ikke nogen Overbeviisning om, at de ikke vilde kunne faae tilstrækkeligt uddannede Officerer. Jeg støtter mit Haab dertil, at der ved ivrige Bestræbelser lader sig udrette Meget, hvor der er en god Villie tilstede. Jeg støtter mit Haab derpaa, at der i de specielle Vaaben nu ikke er Nogen, der ikke har passeret Højskolen, og som altsaa ikke har seet af egen Erfaring, hvor væsentligt det er, at der stilles store Forordringer. Jeg har af denne Grund et levende Haab om, at man vil vide at sikkre sig Officerer, der, om de end ikke paa selve Underviisningsanstalten have faaet al den Underviisning, de behøve, dog vilde faae den bagefter. Jeg støtter endelig mit Haab dertil, at Bestemmelsen om, hvilke Cursus der skulle gennemgaaes, ikke altid er det Afgjørende. Det kommer meget an paa, hvilke Elever man faaer til at gennemgaae de forskjellige Cursus. Det kommer efter min Erfaring meget an paa, hvilken

Concurrence der er. Er der Saa, der attraae at gaae en vis Vej, saa vil man blive nødt til at modtage disse Saa, enten de ere flinke eller ikke. Er der derimod Mange, der søge at komme den Vej, saa vil man være i Stand til kun at modtage dem, der virkelig ere flinke. Jeg lever i det Haab, at det fremdeles vil blive en søgt Ting at komme til de særlige Vaaben, og jeg haaber derfor, at den Gavn, som Forslaget, som det her foreligger, vil bringe Infanteriet og Cavalleriet, ikke med Nødvendighed skal blive til Skade for de andre Vaaben. Jeg stoler endelig paa, at naar Repræsentationen her seer, at der i Armeen er en ærlig Bestræbelse for at staffe gode Resultater ud af, hvad der her bliver vedtaget, vil den heller ikke betænke sig paa, hvis det med Tiden skulde vise sig, at man ikke paa den Maade kan faae tilstrækkeligt dannede Officerer, at indrømme saadanne Forandringer, at det Maal kan naaes, som Hæren anseer for nødvendigt. Jeg er overbeviist om, at Repræsentationen til enhver Tid vil have den bestemte Villie, at ethvert Vaaben i Hæren skal have saa dygtige Officerer, som det behøver for at være et godt Vaaben. Det er i dette Haab, at jeg har givet mit Navn til Forslaget.

Krigsministeren: Hovedforslaget Nr. 8 kan jeg tiltræde. Hovedforslaget Nr. 9 angaaende Elevskolens Midlertidighed kan jeg ligeledes tiltræde. Jeg erkjender saa levende som Nogen denne Skoles Fortrinlighed, og jeg vilde betragte det som meget betænkeligt, om man besluttede sig til allerede nu at fastsætte Noget om Skolens Nedlæggelse. Jeg troer og haaber, at Skolen med Tiden vil blive overflødig; men jeg er paa ingen Maade vis derpaa, og, da det er en fortrinlig Skole, der har leveret os en stor Mængde ganske fortrinlige Underofficerer, troer jeg, at vi meget maae betænke os paa at gaae videre end dette Forslag, nemlig at betegne Skolen som midlertidig. Jeg maa derfor bestemt erklære mig imod Underændringsforslaget b, som gaaer ud